

Hg(NO₃)₂

Tijl Nuyts

01:32

Waarom word ik wakker? Ik heb gedroomd over zwaluwen en wespen. De radiowerker glimlacht naar me: 01:32. De cijfers zijn rode giftandjes.

02:37

Ik word opnieuw wakker. Ik knip het licht aan. Ik kijk in de spiegel. Mijn gezicht is rood. Mijn vingers en tenen ook. Ik zweet. Ik tril. Ik doe het raam open en kijk naar buiten. In de portiek aan de overkant proberen lange mannen scherven maneschijn te verhandelen aan fuifgangers. Dan plots: brullende lichten in de steeg, uitlaatgassen – een meisje glijdt van haar motor en glipt de portiek in, wordt opgeslokt door de mouwen van een leren jas.

Ik kruip terug in bed.

06:45

De wekker gaat. Ik sta op en doe het raam open. Een prachtige valse lente waait in mijn gezicht.

08:12

Ik luister naar Ornithology CD #2 of 3 terwijl ik een nieuwe vilten hoed maak. Kwikdampen dringen als grillige spookportretten in mijn neusgaten. Ik tril en zweet en neurie mee met de saxofoon. De hoed is prachtig. Ik verkoop hem morgen aan een of ander oud wijf voor 52½p.

09:47–15:28

Ik herinner me compleet niets meer.

15:29

Ik wandel naar haar huis. Even sta ik stil achter de haag, dan raap ik keitjes op van het voetpad en begin die tegen haar raam te gooien, zoals in knullige jongensboeken. Ze opent het raam en kijkt naar me, uitdrukkingloos, een en al monden. Ze sluit het raam. Even gebeurt er niets. Dan gaat de voordeur open en trekt ze me in de gang. Ze lacht een roze roofvogellach.

18:12

"Hou je niet van stieren?" vragen haar lippen. Haar mond is een vuurrode vortex. Ik antwoord niet. Haar mondhoeken krullen naar boven.

22:01

Het begon in m'n vingers. Kleine, oncontroleerbare schokkerige bewegingen. Daarna m'n oogleden en

lippen. Mijn tong zindert in mijn mond als een gekooid insect. Sinds gisteren ook spastische snokjes in armen en benen. "Breng me naar die stoel."

Doezelig probeer ik aan een nieuwe hoed te werken. Zij ligt in de zetel bij het open raam. Ik voel haar blik in mijn rug. Mijn rode vingers gaan heviger trillen. Ik kan niet werken wanneer ik bekeken word. Ik draai me om en schreeuw dat ze weg moet gaan. Ze neemt haar jas en vertrekt.

00:07

We staan naar Picasso's Meninas te kijken. Ze begint heel zwaar te ademen. Ze kijkt naar de vlakken, naar de opengeplooiden gezichten van blonde meisjes, naar de lachende dwerg, naar de scheve ribben van een uitgeklapte kleurenkubus. In de groene spiegel in het midden van het schilderij ziet ze de schaduwen van het minuscule koningspaar opdoemen: wijzelf, hoekig, onze blikken aan reflecterende splinters geslagen. Ze wordt hysterisch.

"Fuck fuck fuck fuck fuck fuck fuck", in crescendo. Ze schreeuwt, werpt zich op de grond. Er komt een man naar ons toegelopen, gehaast, in paniek.

"¿Os puedo ayudar?"

Ik schud mijn hoofd en glimlach naar de man, probeer haar te kalmeren met mijn metalen tremolo-armen. Lukt niet. De man gaat op zijn hurken zitten, kijkt haar in de tollende ogen.

"Esperen, buscaré a alguien."

Ik schud opnieuw mijn hoofd. "No no señor – no hace falta. No se puede hacer nada más que esperar; no puede hacer nada."

'Nada' kaatst als een kunstige echo tegen de witte muren en geschilderde spiegels.

We lopen uit het museum de stenen armen van de Carrer Montcada in. Uit haar keel klimt een arabesk van nerveuze giechels. Ze blijft praten, praten, praten, alsof er een lek in haar mond zit, trekt zich daarna terug in het gesloten circuit van haar gedachten, gaat liggen in de veilige isoleercel van haar hoofd. We leven elk in een prachtige kluis.

We gaan naar la Barceloneta. Ik ondersteun haar. We drinken tequila. Een trieste, zieke dans in een zo goed als lege bar, de lichten knipperen als vermoeide oogleden en gaan uit. In een sms naar mezelf schrijf ik "waarom is een raaf als een schrijftafel? x"

03:52

Ik word wakker en weet niet waar ik ben. Ik verlies haar, tanden, vingernagels. Ik vind ze op mijn lakens wanneer ik wakker word. Nu ook weer.

Onder haar huid zie ik haar hart kloppen: een specht die zich uit haar lichaam wil bevrijden, zich aan een griezelig tempo een weg tokt door vleeschors en ribbenhout. Haar borst kraakt open.

Ik sta op en ga naar de woonkamer. Ze ligt dronken in de zetel in haar bruin kleedje, als een mot met gespreide vleugels, vastgeprikt. Haar mond is jazz, haar ogen bop. Siroop en regendruppels glijden van haar kin langs haar hals en duiken haar bloesje in, laten een vettig spoor achter. Ze staat wankel op en geeft me een kus.
"Ga slapen."

Ik adem wanneer ik slaap en ik slaap wanneer ik adem.

07:16

Ik word wakker maar houd mijn ogen dicht. Ik kijk hoe Monets waterlelies in Musée d'Orsay verwoest worden door een meteorietenregen. Ik mag een wens doen.

07:17 – 17:59

Ik ben vergeten wat ik in deze tijd uitgevreten heb.

De tijd is niet onzijdig maar mannelijk.

18.00

Het is zes uur. Tijd voor thee. Duizelig schenk ik me een kop in. Ik denk dat ik de vilten hoed van gisteren inderdaad verkocht heb want hij ligt er niet meer. Ze zit op een stoel en kijkt naar de onafgewerkte hoeden op de keukentafel, naar de huiden: mol, marter, konijn. Ik mors hete thee op mijn bevende handen. Ik denk aan een tafel onder een boom achter een huis. Een van de gasten is in slaap gevallen. Zijn er genoeg stoelen?
"Je haar moet echt geknipt worden," zeg ik.
"Vind je?" Ze meet haar haren met het lintmetertje dat naast de huiden ligt.

18:00

Ik verdenk haar ervan dat ze boter in mijn horloge heeft gedaan. Ze komt bij me liggen in de zetel, vouwt zich om mijn romp; een kleine vleermuis. We drinken thee. Het is vanaf nu altijd zes uur in de namiddag. Het is dus verplicht de hele tijd thee te drinken. We hebben geen tijd meer om de afwas te doen. Samen ontmenselijken we. Ze begint Engelse woorden op te sommen die beginnen met "m": "Mouse trap," "moon",

"memory", "muchness". Haar stem genereert boventonen. "De kazerne is nu een parfumwinkel," zegt ze. Het interesseert me geen fuck. De toekomst is een prachtige witte muur.

18.00

"Waarom maak je geen hoeden meer?" vraagt ze. Ik zit op bed met een kop thee. Het raam staat open. Mijn oogleden glijden op en neer over mijn ogen. "Mijn handen willen niet meer mee," zeg ik. Ik lok haar het bed in, stroop haar kleren af als het bont van een jong konijn.

Haar lichaam is één lange, zinderende snaar – ik streef haar paardenharen, kus haar ijswitte ogen en blauwe mond. Onder haar huid zie ik haar hart kloppen: een specht die zich uit haar lichaam wil bevrijden, zich aan een griezelig tempo een weg tokt door vleeschors en ribbenhout. Haar borst kraakt open. Wanneer het licht op de veren van de specht valt en de lucht van de lakens zijn bek in glijdt, spreidt hij zijn vleugels en vliegt door het open raam naar buiten, acht hoog; onder hem de natte namiddag, de taxi's, de bussen.

18:00

Ze ligt op het bed met opengebroken borst. Haar lach is een verkrampd zingen: één aangehouden, schrille noot, een spanning die opgedreven wordt en de snaar doet knappen.

Ik til haar geknakte lichaam op van het bed, stap naar het raam, wacht een seconde om op adem te komen en gooi haar naar beneden. Stel je voor wat voor geluid ze zou maken als ze een cello, of nog beter, een piano, was: het suizen langs de blinde ramen van de appartementen en dan het kabaal wanneer ze op het zebrapad uit elkaar spat; een wolk van splinters, muziek en ivoor. Maar ze is niet meer dan een snaar die kronkelend als een cadeaulint naar beneden zakt. Leunend op de vensterbank kijk ik toe hoe ze traag en wiegelend valt, als onder water, en zich dan zacht te rusten legt op het wegdek.

Ik sluit het raam, trek de gordijnen dicht en steek een sigaret op. Ze komt uit de badkamer, de handdoek rond haar parelende lijf. "Moet je nog thee?" ■